

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 606/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1620/2013 a sp. zn. Rvp 1746/2013 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 NcC 110/2012 z 15. októbra 2012 (Rvp 1620/2013) a sp. zn. 3 NcC 65/2012 z 15. októbra 2012 (Rvp 1746/2013) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1620/2013 a sp. zn. Rvp 1746/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1620/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. januára 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) už označenými uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“; ďalej len „označené uznesenia krajského súdu“). Sťažnosti boli doplnené podaním sťažovateľky doručeným 26. februára 2013.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že žalobami podanými Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľka domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) smerujúcimi proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov.

V predmetných žalobách podaných okresnému súdu sťažovateľka súčasne žiadala, aby súd inštančne nadradený okresnému súdu rozhodol o prikázaní týchto vecí (konania o týchto žalobách, pozn.) inému súdu, „... pretože sudcovia miestne a vecne príslušného okresného súdu... sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“. Sťažovateľka požiadavku na prikázanie vecí na konanie a rozhodnutie inému súdu z dôvodu ňou tvrdenej zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu argumentačne odôvodnila tým, že v prípade neprikázania konaní o označených žalobách inému súdu bude o týchto žalobách o náhradu škody rozhodovať okresný súd, ktorý podľa tvrdení sťažovateľky sám svojím nesprávnym

úradným postupom túto škodu aj spôsobil. Inými slovami, podľa sťažovateľky by tak okresný súd rozhodoval o dôvodnosti nároku na náhradu škody, ktorú mal tento okresný súd aj sám spôsobiť, čo je podľa sťažovateľky neprípustné.

Krajský súd v sťažovateľkou napádaných uzneseniach „mal“ rozhodnúť tak, že z prerokovania žalôb sťažovateľky o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučných konaniach je buď vylúčený iba sudca, príp. sú vylúčení sudcovia okresného súdu, ktorý bol (ktorí boli) zákonnými sudcami v predmetných exekučných konaniach, v ktorých k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť, avšak ostatní sudcovia okresného súdu z prerokovania a rozhodnutia o týchto žalobách sťažovateľky vylúčení neboli.

Podľa sťažovateľky krajský súd ňou napádanými uzneseniami porušil jej základné právo domáhať sa súdnej ochrany na nezávislom a nestrannom súde, keď nezohľadnil objektívnu stránku nezaujatosti sudcov okresného súdu, t. j. keď neskúmal objektívne symptómy vyvolávajúce podľa sťažovateľky oprávnené pochybnosti o ich nezaujatosti, ktoré sa podľa nej prejavujú hlavne v pomere sudcov okresného súdu k veci, na rozhodnutí ktorej majú svoj záujem, pretože v prípade, že by bolo rozhodnuté o povinnosti štátu nahradiť sťažovateľke škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu, štát by mohol v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu túto regresne vymáhať od okresného súdu, čo môže mať podľa sťažovateľky za následok aj napríklad zníženie rozpočtových prostriedkov pre okresný súd od štátu (ekonomická závislosť okresného súdu od štátu).

Podľa sťažovateľky „*V danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. §237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...*“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Ústavný súd však uvedenú rozhodovaciu prax podľa sťažovateľky bez akéhokoľvek zdôvodnenia porušil práve a len v jej prípade. Sťažovateľka

taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (Zo súdnej praxe č. 40/1998) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom tento súd vyslovil: „*Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.)...*“

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva „*v právnom štáte jednoznačný záver, že vo veci je daná právomoc Ústavného súdu... rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti...*“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami, zruší uvedené uznesenia, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka sa súčasne sťažnosťami podanými ústavnému súdu domáhala vydania dočasných opatrení, ktorými by ústavný súd odložil vykonateľnosť napádaných uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či označenými uzneseniami krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II. A

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1620/2013 a sp. zn. Rvp 1746/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky

a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II. B

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky

Sťažovateľka v sťažnostiach namieta porušenie ňou označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom tým, že krajský súd označenými uzneseniami nevyhoviel jej návrhu a z prerokovania ňou podaných žalôb na okresnom súde nevyhlásil sudcu, resp. sudcov tohto okresného súdu napriek tomu, že škoda, ktorej náhradu si sťažovateľka týmito žalobami uplatnila, mala podľa jej tvrdení vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom práve tohto okresného súdu, ktorého sudcovia tak v tomto dôsledku nemôžu rozhodovať objektívne a nezaujato.

V súvislosti s námietkami sťažovateľky ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností dospel k záveru, že sťažovateľkou použitá argumentácia v týchto sťažnostiach je v podstate identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal a odmietol jej sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu (v tejto súvislosti preto odkazuje, čo sa týka odôvodnenia, iba na svoje identické rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 356/2013 z 19. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2012 z 12. septembra 2013 a sp. zn. II. ÚS 448/2013 z 12. septembra 2013).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a zásady procesnej hospodárnosti ústavný súd preto tieto sťažnosti sťažovateľky odmietol už bez odôvodnenia (posledná veta § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2013